

селища протокола на събранието и да поел ангажимент Галацкият комитет да внесе в общата каса 50 жълтици за подготовката на въстание в България, Р. Атанасов останал с много резерви към новоизбраните ръководители на Българския революционен комитет и тяхната способност да изведат делото на успешен край. Своите критични бележки и разсъждения по този повод той излага в пространното си писмо до П. Хитов от 15 август с. г., в което се чувства накупялото му недоволство. "С една реч - пише той - нишу ни сте сваршили, абе брате, защо ни се забавехте още един ден, макар чи сте приели толкова дипеши, свърши едно нещучко, което ни се варши тай скоро. Това ни е свадба, ни е играчка, тука треба основа тварда."³⁴ В случая Р. Атанасов изразява несъгласие с някои от основните решения на събранието от 12 август.

Според Пл. Митев, който подробно изследва този период от историята на българското националнореволюционно движение, възраженията на галацкия родолюбец се отнасяли до три основни пункта: продължаващия конфликт между Ботев и Каравелов, който предварително обрича всяко комитетско начинание на неуспех; неудачния избор на новия Български революционен комитет и трето - неясния план за бъдещото всеобщо въстание в Българско. "По всеки един от споменатите пунктове - отбелязва същият автор - Рафаил Атанасов дава подробни разяснения, които разкриват, че зад емоционалните му, а понякога и грубоватички изрази, не трябва да се търсят поредните интриги сред революционната ни емиграция. Напротив. Зад неговите изстрадани разсъждения могат да се открият дълго спотаявани и лично осмислени истини за нашето освободително движение, които старият комитетски деец се чувствава длъжен да изрече гласно."³⁵

Но независимо от несъгласията и различията си с ръководните дейци на новоизбрания БРК, Р. Атанасов не се отдръпва от движението и не му отказва съдействие и подкрепа. Той продължава да ратува настойчиво за обединение силите на разделените от раздори групи на освободителното движение, като поддържа връзка и с двата негови "лагера". В горещитираното писмо от 15 август Рафаил пише по този повод: "Макар чи аз ги советвах и ги молех и от двете страни с един мирен начин, макар чи и от двете страни ми се обещаха, чи ще гледат колкото е възможно да отбегват от раздори и припатствие на работата, но аз ги претеглих и едните и другите, чи имат частни каприции, затова и сам уверен чи нишу нема да направят, дано даде Бог противното." А към П. Хитов се обръща със съвета: "Ако решите да минете [с чета], то най-перву споразомей се с утсреща добре и дордету ни се появат чети в Балкана не треба да бързаш... Явете ми за момчетата, които желаят, де ще са отправе: горе ли или от тука. Мисля чи от тука трудну ще се вооружават и испрацат; от там [Сърбия] ще е по-добре."

Още на другия ден Р. Атанасов пише до участниците в движението Хр. Македонски и Ив. Амуджа - негови отдавнашни приятели, живущи в мошията на Стефан Берон, че тъй както "врават работите за сега в Херцеговина и са мисли да се простре и по наше места, и затова, като требат опитни човеци за таквази работа, то веки мислете си".³⁶ Той приканва Хр. Македонски да дойде до Галац, за да се разговарят